

РЕШЕНИЕ

№ 4404

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 134 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА

при участието на секретаря ПЕТЯ Д. ШОПНИКОЛОВА
като разгледа докладваното от АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА Административно наказателно дело № 20211110214709 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 58д и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „/фирма/ ЕИК:XXXXX със седалище и адрес на управление гр. София, /адрес/, представлявано и управлявано заедно и поотделно от Е. Б. Б. и Й. Хр. М. срещу Наказателно постановление №4508/2019 от 05.05.2020г., издадено от началник на отдел МРР Югозападна при Главна дирекция „Митническо разузнаване и разследване“ при ЦМУ, Агенция „Митници“, с което на основание чл. 109, ал. 1 от Закона за акцизните и данъчните складове на дружеството жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 / две хиляди/ лева и на основание чл. 124а, ал. 1 от ЗАДС „лишаване от право да упражнява производствена дейност“ за срок от 1 / един месец/ за извършено нарушение на по чл. 109, ал. 1 във вр. с чл. 60, ал. 1 от ЗАДС.

С подадената жалба се навеждат доводи, че наказателното постановление не е било връчено на санкционираното дружество и че същото не е „щателно издирвано“. На следващо място, се твърди, че наказателното постановление е неправилно, необосновано и че наложената санкция не отговаря на тежестта на нарушението. Счита се, че видно от приложената по делото фактура ставката на акциза е 0,645 лв./кг, а не както е посочено 0,547 лв./литър, като също така посочва, че се касае за техническа грешка, че не е посочена стойност на акциза 646 лв., каквото е изискването на нормата на закона. Жалбоподателят счита, че дейността му не се счита за производство на енергийни продукти. Моли се за отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно уведомен, не се представлява.

Въззиваемата страна- ЦМУ- София редовно уведомена, се представлява от юрисконсулт Великов. Същият моли за потвърждение на наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които излага твърдения, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счита, че извършваната от дружеството дейност не попада в хипотезата на чл. 59, ал. 4 от ЗАДС, тъй като второто кумулативно изискване не е налице. Посочва, че наложената санкция е към законоустановения минимум.

По допустимостта на жалбата, съдът намира следното :

Жалбата е депозирана в срок, от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима. Разглеждана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.08.2019г. служители на МРР Югозападна, ГД МР при ЦМУ, Агенция „Митници“ извършили проверка на обект, находящ се в гр. /адрес/- цех за производство на добавки за енергийни продукти. Същият бил стопанисван от дружеството- жалбоподател. Установено било, че в цеха се произвеждат и опаковат добавки за дизел, бензин, LRG и масло, като за целта се смесват базово масло с разредители от различни видове.

В хода на проверката от страна на дружеството- жалбоподател била предоставена фактура № 1000000215/16.07.2019г. с доставчик /фирма/ ЕИК: XXXXX и получател дружеството- жалбоподател. Видно от представената фактура за намиращият се в цеха дизел бил заплатен акциз 0,645 лв. или общо 464 лв., като било предоставено и платежно нареждане №292725/30.01.2019г.

За извършената проверка бил съставен протокол за извършена проверка №19BG9910A034189 от 07.08.2019г.

В хода на административно наказателното производство била назначена митническа лабораторна експертиза № 06_09.08.2019г./08.10.2019г. съгласно заключението на която установената плътност била 847,7кг/куб.м.

Въз основа на извършената проверка свидетеля Г. Ст. на длъжност „старши инспектор“ в ГД „МРР“, ТО „МРР Югозападна“ съставил срещу дружеството- жалбоподател АУАН №3147 от 07.11.2019г. Със същият било прието, че дружеството извършва дейност по производство на енергийни продукти не в данъчен склад. Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели и бил връчен на представител на дружеството- жалбоподател на 12.11.2019г. срещу подпис.

Срещу така съставения акт било подадено възражение с вх. №32-329936/15.11.2019г. В същото било посочено, че дружеството разполага с документ за платен акциз за останалата част от веществата, които смесва, а също така, че се касае за допусната техническа грешка при заплащането на акциза.

Въз основа на съставения акт и като приел възраженията направени от дружеството за неоснователни наказващият орган след издирване на представител на дружеството-жалбоподател издал процесното наказателно постановление в негово отсъствие.

Изложената фактическа обстановка се установи от представените по делото писмени доказателства, както и от показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели Г. Ст. и А. Х.. Съдът намира показанията на двамата свидетели за обективни и логични, поради което ги кредитира с доверие. Двата свидетели нямат конкретен спомен относно извършваните от тях действия, което настоящата съдебна инстанция отдава както на естеството на служебните им задължения, така и на изминалия период от време.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения за това процесуален срок, от легитимното за това действие лице и при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима, а разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При служебна проверка за процесуалноправната законосъобразност на атакуваното НП, съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения, представляващи предпоставки за отмяната му. Административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател е ангажирана в съответствие с разпоредбите на закона.

НП е издадено в надлежната форма, по съответния ред и има необходимото съдържание, съгласно изискванията на [чл. 57 от ЗАНН](#). От своя страна, АУАН, също обективира изискуемото съдържание и задължителни реквизити, съгласно процесуалното изискване на [чл. 42 от ЗАНН](#). Самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административното нарушение и да организира адекватно защитата си.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно [чл. 37, ал. 1, б. "а" от ЗАНН](#), вр. [чл. 128, ал. 2 от ЗАДС](#). Актовете, с които се установяват нарушенията по цитирания нормативен акт, се съставят от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 07.11.2019 година свидетелят Г. Ст. е заемал длъжността „старши инспектор“ в ЦМУ, Агенция „Митници“. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „началник отдел“ на МРР Югозападна при Главна дирекция „Митническо разузнаване и разследване“ към ЦМУ, Агенция „Митници“ и се явява компетентно да издава наказателни постановления лице, съгласно Заповед № ЗАМ-43/ 32-8734 от 07.01.2019г. на директора на АМ „Митници“. Предвид изложеното по-горе, настоящата съдебна инстанция намира, че в хода на административно наказателно производство не са допуснати съществени нарушения.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със

съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6-месечния преклузивен срок. Ето защо са спазени всички преклузивни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя от формална страна.

На следващо място, издаденото наказателно постановление е законосъобразно и от материалноправна гледна точка.

В случая по делото е безспорно установено, а и между страните не се спори, че продуктите, които са били съхранявани в проверявания обект са били енергийни такива по смисъла на чл. 13, ал.1, т. 6 от ЗАДС. Съгласно чл. 2, т. 3 от ЗАДС на облагане с акциз подлежат и енергийните продукти.

Отговорността на дружеството жалбоподател е ангажирана за това, че същото е произвело акцизни стоки по смисъла на чл.59, ал. 2, т. 5 от ЗАДС, а именно общо 233,5 литра добавка за дизелов гориво извън данъчен склад, с което е осъществило състава на чл.109, ал. 1 във вр с чл. 60, ал.1 от ЗАДС. Разпоредбата на чл.60, ал. 1 от ЗАДС вменява задължение производството да бъде извършвано само в данъчен склад за производство и складиране, като са посочени и изключения. Съгласно [чл. 4, т.3 от ЗАДС](#) "Данъчен склад" е място, където се произвеждат, складираат, получават и изпращат акцизни стоки под режим отложено плащане на акциз от лицензиран складодържател в съответствие с разпоредбите на ЗАДС. В разпоредбата на чл.59 от ЗАДС е дадено легално определение на „производство“. Съгласно чл. 59, ал.2, т. 5 ЗАДС производството включва и опаковане и преопаковане на енергийни продукти. В ал. 4 на посочената разпоредба е посочено изключение съгласно което *„Не се смята за производство на енергийни продукти дейност, при която извън производствено предприятие или данъчен склад се използват енергийни продукти заедно с други енергийни продукти или други материали, при условие че акцизът върху компонентите е вече заплатен и платената сума не е по-малка от сумата, която би била дължима върху готовия продукт, получен от компонентите.“*, т.е за да бъде приложимо правилото на чл. 59, ал. 4 от ЗАДС следва и двете предпоставки да бъдат кумулативно налице. Съдът намира, че по делото се установява безспорно наличието на първото изискване, а именно, че акцизът върху компонентите е вече заплатен. Същото е видно от представената още в хода на предварителната проверка фактура №1000000215 от 16.07.2019г. В нея е посочено, че акцизът върху дизелът, който съгласно изготвената в хода на административнонаказателното производство митническа лабораторна експертиза № 21_07.08.2019/14.08.2019г. представлява 94 % от произвежданият продукт, е заплатен на стойност 0,645 лв. на килограм или общо 464 лв. Относно твърдението на жалбоподателя, че се касае за техническа грешка при изписването на цифрите, настоящата съдебна инстанция намира същото за неоснователно, доколкото по делото не бяха представени доказателства за това, както и доказателства т.нар. „техническа грешка“ да е била премахната по какъвто и да било начин. На следващо място, съдът намира за неоснователно и възражението, че акцизът

върху останалата част от продуктите послужили за производството на „добавка за дизелово гориво“ също е бил заплатен. Твърденията на жалбоподателя в този смисъл останаха недоказани, неподкрепени от нито едно друго доказателство и доказателствено средство по настоящото дело и в този смисъл голословни такива.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че приложимата норма за определяне на акциза на произвежданата в проверявания обект стойка, а именно „добавка за дизелово гориво“ е нормата на чл.32, ал. 1, т. 3 от ЗАДС, доколкото стоката е предназначена за дизелово гориво (газъл). Съгласно посочената разпоредба акцизът, който се дължи за инкриминираната стойка е на стойност 646 лв. за 1000 литра.

Доколкото видно от събраните по делото доказателства дружеството- жалбоподател е заплатило акциз равняващ се на 0,645 лв. и то на килограм, то дружеството жалбоподател не е изпълнило второто предвидено кумулативно изискване посочено в разпоредбата на чл. 59, ал. 4 от ЗАДС. Предвид на това дейността на дружеството следва да бъде определена именно като „производство“ и в този смисъл за него да важи задължението по чл. 60, ал. 1 от ЗАДС. Настоящата съдебна инстанция отново намира за нужно, да подчертае, че възражението на жалбоподателя, че посочването на платения акциз от 0,645 лв./кг. се касае за техническа грешка се явява неоснователно, доколкото по делото не бяха представени доказателства да е бил заплатен такъв на стойност 646 лв. за 1000 литра, каквото е изискването на нормата на чл. 32, ал. 1, т. 3 от ЗАДС или по- голяма сума.

Във връзка с гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че се явява доказано от обективна страна извършеното нарушение на разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗАДС, доколкото дружеството е извършвало опаковане и преопаковане на енергийни продукти, извън данъчен склад за производство и складиране.

Доколкото е ангажирана отговорността на юридическо лице, то субективната страна на нарушението не е нужно да бъде коментирана, предвид, че отговорността на юридическите лица е обективна, безвиновна.

Относно наложеното наказание на дружеството- жалбоподател съдът намира, че правилно е приложена санкционната разпоредба на чл.109, ал. 1 от ЗАДС, която предвижда ангажиране на отговорността на „лице, което наруши разпоредбата на [чл. 60](#), се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв. - за физическите лица, и с имуществена санкция в размер от 2000 до 6000 лв. - за юридическите лица и едноличните търговци“. Предвид, че наложеното на дружеството- жалбоподател наказание „имуществена санкция“ е в минимално предвидения от закона размер, то за съдът не съществува възможност за неговото редуциране.

Съдът намира, че не е налице хипотезата на маловажен случай, доколкото инкриминирания случай не разкрива по ниска степен на обществена опасност от нарушения от същия вид. При преценката си съдът отчете характера и вида на засегнатите обществени отношения, както и степента на тяхното засягане и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че съобразно изложените фактически и правни

доводи, така протеклите фази на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не са опорочени поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на жалбоподателя е ангажирана правилно. Поради тези причини наказателното постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото жалбоподателят няма право на разноси, но въззиваемата страна има право и своевременно претендира такива за юрисконсултско възнаграждение, което настоящата инстанция намира за основателно. На основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страна сумата от 80 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание и чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №4508/2019 от 05.05.2020г., издадено от началник на отдел МРР Югозападна при Главна дирекция „Митническо разузнаване и разследване“ при ЦМУ, Агенция „Митници“, с което на основание чл. 109, ал. 1 от Закона за акцизните и данъчните складове на дружеството жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 / две хиляди/ лева и на основание чл. 124а, ал. 1 от ЗАДС „лишаване от право да упражнява производствена дейност“ за срок от 1 / един месец/ за извършено нарушение на по чл. 109, ал. 1 във вр с чл. 60, ал. 1 от ЗАДС.

ОСЪЖДА „/фирма/ ЕИК:XXXXX със седалище и адрес на управление гр. София, /адрес/, представлявано и управлявано заедно и поотделно от Е. Б. Б. и Й. Хр. М. **ДА ЗАПЛАТИ** на ЦМУ- СОФИЯ сумата от **80.00 лв. /осемдесет лева/** представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София град на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на [глава XII от Административнопроцесуалния кодекс](#), в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____